מכתבים

סקופ!

בקריאה ראשונה התאכזבתי מתיאור ה„סקופ" של חפיסת אייכמן (העולם הזה 1184). זה נראה כמו לקט של דברים מתמיים מכל מיני מקומות. אני נתתי לכם אשראי וקראתי את החומר עוד פעם — ואז תפסתי פתאום כי בציפיות רבה הצלחתם לספר סודות שלא היו בשום עתון אחר, וזה בצורה שבכל זאת לא פגעה בעניינים בטחוניים.

אני רק שואל: כמה קוראים עוד הבינו את זה?

ישראל גלר, ירושלים

העולם הזה סומך במקרים כאלה על האינטליגנציה של קוראיו.

היה זה בשנת 1937. עברתי אז כמפקח לעבודות ציבוריות מטעם מכשלת המנדאט ליד ארמונו של ה„מופתי הירושלמי, חג' אמין אל־חוסייני, ש־הזמין אותי לשיחה בעניין הכנסת קרובו לעבודה. ואז הבחנתי בסיפוס מסוג זה. הבחנתי שהוא עסקן נאצי, והודעתי על כך למר נורדן ז"ל, הממונה אז על שרות הביטחון מטעם הסוכנות היהודית.

ורדי

בפעם השנייה פגשתי אותו בשעת נאום נלהב, אחרי חצות, במושבה הגרמנית שרונה (כעת הקריה), במסיבת פרידה לנוער גרמני שנפטר להתגייס לצבא היטלר. שוטטתי אז במשמר ההגנה, כנאפיר מוסווה, בפקע של נחלת־יצחק—שרונה.

לעצם משפטו: איני מסכים עם דעת העורך. מה שינמרו אתו יותר מהר, יהיה זה לטיבתנו.

א. ורדי, גבעתיים

נשארו לי כמה שאלות בלתי ברורות:

... מצד אחד נאמר כי שינוי אחד ביורת ראשו הסמיך לשוות לאייכמן „חזות חדשה לגמרי", ומצד שני „פנינו רומים לתמונה הסופיעה בשער עתון זה, אשר צולמה לפני שנים רבות." אחת מן השתיים!

יצחק גזית, טבריה

שתיהן, במקרה זה. התעלומה תתברר לקורא גזית כאשר תהיה אפשרות לפרסם פרטים שאינם ניתנים כיום לפירסום מטעמים בטחוניים.

שורש הרע

יש בדעתי להתריע על הנטיה הכללית הראות את אייכמן הפרט, ולהתעלם מהנסיבות, הלך־המחשבה והמסגרת שבה פעל אייכמן את פעולתו השטנית. חייבים אנו לדעת את מקומו הדברים ההופכים אדם למפלצת, אדם של „יתחסרתו מעט מאלוהים" — לישמן.

עלינו לראות בתפישה הפושעת של עלי־יזנות הנוער, הלאום והמדינה את שורש הרע — ולא בפרט זה או אחר, המשמש את התפישה הזאת. אם הנאצים תמאו באמונתם בנזעם העליון, בביכול, הרי תומאים אחרים ביחסם ערך עליון ומטרה למדינה, ובהפכם את האדם לאמצעי להשגת המטרה הנ"ל.

... פושע־מלחמה הוא כל אדם המנסה לפתור בעיות בעזרת מלחמה, וביחוד שהחיסמיזרה מלמדת שמלחמה היא אמצעי נרוע ביותר לפיתרון בעיות. רק בהכרה בקדושת החיים של האדם, העומדת מעל לכל צוו ומעבר לכל תביעה, נוכל למנוע את הישנותם של המעשים האיומים, ולא בהתעללות בפושעים הנלכדים.

יעקב אלדר, תל־אביב

אל תשארו יהודונים! האם גם הוא שפט שישה מיליונים יהודים, ביניהם יונקים, נשים, גברים וזקן, עת חיסל אותם בכבשנים, במכוניות־דיה, בגאזים ובעזר הפצאות שטניות? נזר־דין אחד לו לעולם זה — תליה בכיכר מונרבי, להעלות אותו באש ובנאז מדפיע, עם טירמור מכוונת־יריה. אולי זה יזכיר לו משהו, „שן תחת שן".

ביצוע העבודה הקדושה תינתן לכיתת צנחנים. הם יעשו בו עבודה טובה וייסודית.

נתן אילת, חולון

בתור ישראלי נאה — ונאה לשלם מסים אני מתנגד בשאט־נפש להקצוב אפילו אגורה אחת מהקצים פדיונתנו כדי להאכיל או להשקות את אותו חדל־אישים ועורד פשפט־האווה יקר...

מרדכי הר־זהב, כפר אתא

הגיע הזמן שתתנצלו על כל מה שאמרתם בשעתו נגד „מנגנון־החושך" בעניין פרשת החטיפה של אלי תבור. עתה ברור כי חטיפת תבור היתה רק תרגיל־אימונים, ותרמה את תרומתה כדי להכשיר את בחורי ישראל למשימתם הגדולה.

חוה גלזר, באר־שבע

טעה „העולם הזה" (1184) כשניינו כי „הנאצים זכו לרוב בבחירות הדמוקראטיות ב־1933".

כידוע היו הבחירות האלה בזמן שלטונו של היטלר (עם שימוש בלעדי של תחנות־השידור על־ידי הנאצים, מאסרים של יריבים פוליטיים, שריפת הרייכסטאג וכו') — ובכל זאת לא זכתה המפלגה הנאצית לרוב (אלא ב־42% בערך) בבחירות אלה.

אורי ורד, חולון

הקורא ורד ימצא את התשובה באותה כתבה, בפסוק האומר כי „הממשלה זכתה לרוב קולות בבחירות דמוקראטיות." ממשלת הרייך השלישי, שהוקמה ב־1933 ולא פורקה רשמית עד 1945, היתה ממשלה קואליציונית ימנית, שזכתה לרוב של 51% בבחירות של ה־5 במארס, 1933, שהיו עדיין דמוקרטיות בעיקרן. בבחירות אלה זכו הנאצים ל־17.2 מיליון קולות (43.9%), ומפלגות הימין, ש־דגלו מראש בקואליציה עמם („חזית שחור־לבן־אדום") ל־3.1 מיליון קולות.

אחרי שעות הסנירה

כאדם הנמצא עקב תפקידו כמעט לילה־לילה במועדוני הלילה, הנני מוצא שכתבתכם (העולם הזה 1181) היתה מציאותית ונאמנה למצב הקיים.

ברצוני רק להוסיף שאין זה מתאים לגמרי לאמת שאין המארחות נוהגות להמשיך בבילוי הערב גם אחרי שעות הסנירה. אמנם, נכון, שרובן אינן יוצאות עם האורחים מהבאר, אולם הן קובעות מפגשים אתם לאחר שעות הסנירה.

שי הראובני, חיפה

... נפגעתי כשקראתי את הכתבה, למרות שבי באופן אישי לא נוגע הדבר. ביקרתי בבאר „מונמנירור" ולא מצאתי בו כל דופי, בהתחשב שלא הלכתי לביתו הפרטי של „קובה" (יעקוב זילברפניג) כי אם לבאר. איני יודעת כיצד נעמי פרשה לעצמה לזלזל כל כך בכל אלה אשר ריחמו עליה, ולהוציע בתצלומים בצורה זולה כזאת.

תקוה, טבריה

... נעמי אדוה שונה מכל העתונאיות המלאות את דפי העתונות ברכילות ובאופנה. הן פרובינציאליות, צרות־אופק. נעמי היא אפיזה, נבונה ומרתקת את הקורא בכתבה. כאשר סיימתי את קריאת המאמר, החלטתי: נעמי חייבת לספר לי ולשאר הקוראים יותר ויותר על כל מיני בעיות.

היכן מצאתם אותה?

ש. זילברמן, מהנדס, חיפה

מתחת לפני המים, בשעת דייג.

חיוך על שפתיים

בכתבה על התיאוריה של מר ד. בן־נוריון בקשר ליציאת מצריים (העולם הזה 1183), ציינתם בין השאר כי „מדהימה ביותר המסקנה ... שדויד בן־נוריון לא שמע מאומה על הביקורת המדעית של התנ"ך ... שהוכיחה עד עמ על כל ספק כי ספרי התורה מורכבים משכבות שונות, וכי הסתירות נובעות בעיקר מתפיסותיהם המנוגדות של עורכים שונים זה מזה."

לדעתי, מדהימה יותר העובדה שכתבכם אינו יודע, או שכח, שרק לפני כמה שנים חי בישראל אדם גדול בתורה, בחוכמה ובמדע, הרב הפרופסור מ. ד. קאסוטו, אשר בספרו „תורת התעודות" סתר בדיוק יסודי ומעמיק את תורת־התעודות (השכבות), המתוקצרת על־ידי כתבתכם.

לעצם התיאוריה של מר ב.נ., הריני חמים דעים עם כתבכם, שיש לשמעה בחיוך על השפתיים. ועצם העובדה שחכמי ישראל לא הניבו עליה, מצדיקה יחס זה.

שמעון מלאכי, כפר־זיתים

העורך המדעי של **העולם הזה,** בדומה לרוב המומחים של מדעני ביקורת־המקרא בעולם, מרשה לעצמו לחלוק על דעתו של הפרופסור קאסוטו בנידון.

כתם שחור

„העולם הזה (1181) היה היחיד במדינה, שלבר עתוני התנועה הרוויזיוניסטית, שהעלה בצורה נאה ביותר את זכרם של חיילי אצ"ל, פורצי כלא־עכו.

נוסף על כך, מאמרכם במדור „במדינה", על הפיכת כלא־עכו לבית־מישוגעים, מוכיח בעליל את הסיסמה בשער עתונכם: „בלי מורא בלי משוא־פנים". הכותרת „כתם שחור" — מתאימה וקולעת ביותר.

יהושע רייך, מפקדת מעוז בית"ר, רמת־גן

חתיכה טובה

תמהתני על כך שאדם רציני כמו הד"ר מרדכי נלעדי, שהביע את דעתו על בעית הזונות בקרב הנוער (העולם הזה 1183) משתמש במילה מפוקפקת כמו „חתיכה".

מה זאת „חתיכה", בבקשה?

שולמית בן־עזר, ירושלים

לפי מלון אבן־שושן: „גזר, נתח, חלק שנחתך, חתיכת דג, חתיכת בשר. — חיתוך. גזירה: חתיכת בשר לנתחים אחדים. — חתיכה הראויה להתכבד בה: חלק הגון וגדול, מנה גדולה."

„עונג" ההצלה

זה עתה עברנו בעניין ובקורת־רוח על מאמר־המערכת שלכם (על יום־ספורט במוסד „עונג"), וכנראה ש־רק מי שתפש את העניין של יום־הספורט מסוגל להשיב איר מאמר זה על מקומו גם בשבוע נדוש־מאורעות כשבוע זה (העולם הזה 1183).

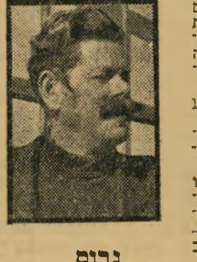

גרוס

יש לנו הרגשה ברורה שראיתם בעניין זה עניין צבורי ממדרגה ראשונה, ובהתאם לכך העברתם את הדברים באמונה לציבור, בכלי שבידכם, וברוך המיוחדת לכם. לא תודתנו כאן העיקר, אלא הרגשת הרגשתנו שאמנם מלאים אתם, בין השאר (ובנליון זה אפשר אף ליסר — בראש וראשונה) תפקיד של שליחות ציבורית בצורה נאמנה. בעיית הנוער העובד נוגעת ללבכם, ובעת הטיפול בה, הנכם עושים זאת במלוא היחס והאחריות המתאימים.

טיבי גרוס, מנהל מעון „עונג"

צבי סלונים, קצין־מעקב, מחוז תל־אביב

— בגדי־ים —
נהדרים בדוגמאות חדישות מתוצרת „גוטקס" וכו' במבחר עשיר.
„פרידן" תל־אביב, נחלת בנימין 46

הישראלי בצרפת —
מה, בעצם, לו איכפת?

לו נשרו השערות! ולך?
אם יש לך דאגות שער
פנה למחלקה לטפול שער ב„רובינס קוסמטיקום", בהנהלת הביאוקוסמטיקאי אלכס רובין, תל־אביב, רחוב פינסקר 2, טלפון 22128 — חיפה, רחוב הרצל 1.